

много боляри въ сражението съ императорътъ, което произошло нѣгдѣ си въ нижната частъ на Дунавътъ“. „Вслѣствие туй поражение станало това, че по-голѣмата частъ на България била разграбена и селенията били изгорени отъ византийскитѣ войски“ (765 г.). Това всичко споредъ менъ е невѣрно. Константинъ Копронимъ никакъ не е проникналъ до Дунава, та не е ималъ и възможность да разграби по-голѣмата частъ отъ България. Тогава българитѣ още сж били силни даже и въ варненското пристанище. Защото, споредъ Никифора, Кампаганътъ, който прѣзъ Варна искалъ да избѣгне при императора, билъ тамъ убитъ отъ людieto около него. На другата година блѣскавата експедиция на Византия противъ българитѣ била растроена отъ буря около Анхиало и Месемврия, двѣ хиляди и шестотинъ военни кораби били въоръжени прѣзъ мѣсець януари. Самъ императорътъ, начело на сухопѣхната войска, кавалерията набрана отъ всичкитѣ теми, достигналъ до берегавския проходъ, най-блиско до българска земя. Но понеже голѣма частъ отъ хиландиитѣ били опропадени отъ буря, и императора билъ заставенъ да сключи миръ съ българитѣ и да се завърне засраменъ въ Цариградъ.

Между туй македонскитѣ словѣни, които ужъ по-прѣди били смирили отъ императора, на ново захвапали да пирателствувать по Егейското море, тъй че Константинъ V билъ заставенъ да отпусне словѣнскитѣ първенци (архонти) отъ Цариградъ, които види се били пленени или заложени отъ по-прѣди, да даде още и много копринени вещи на словѣнитѣ срѣщу 2500 пленени жители отъ островитѣ Имбросъ, Самотраки и Тенедосъ (768 г.). До 773 год. мирътъ съ българитѣ билъ запазенъ. Нъ, щомъ заелъ прѣстола умния и храбри Церигъ или Телерихъ, Константинъ пакъ въоръжилъ флота отъ 2000 хеландии. Той самъ потеглилъ за Дунава, а военачалниците съ кавалерията оставилъ при пограничнитѣ тѣснини съ намѣрение, щото българитѣ като се занимаватъ съ сухопѣхната му войска, той самъ да влѣзи въ България отъ къмъ Дунава. Нъ като пристигналъ до Варна, се исплашилъ и намислилъ да се върне, защото се убѣдилъ, че мѣчно ще може да нахлуе въ вътрѣшността. Българитѣ испратили при него Боила и Чигата и сключили миръ. Лѣтописецътъ казва, че императора много се зарадвалъ, като видѣлъ двамата български апокрисиарии. Тогава